

Forsøg paa at løse Alderdommens sociale Problem. Som i alt menneskeligt er der i Alderdommen baade et individuelt og et socialt Problem. Individuelt bygger vi selv vor Alderdom op sjæleligt og legemligt ved hvert Aar, vi lever. Men for Alderdommen er der et socialt Problem, som det er Samfundets Pligt at søge løst. Intet er mere egnet til at skabe social Uro, Bekymring og Fortvivelse end Udsigten til en haabløs og kummerlig Alderdom. Dette melder sig ikke i de unge Aar, men det melder sig, naar Livskraften er ved at ebbe ud, for alle, som virker i smaa Kaar, og intet er da haardere at stirre frem mod end den kummerligt, haabløse Alderdom, som kun byder de trangeste Kaar, selv om det slidsomste Arbejde er gaaet forud. Derfor er det Samfundets Pligt at søge at fritage sine Borgere fra at stirre frem mod en haabløs og kummerlig Alderdom og i Stedet for gøre det muligt for dem at se frem mod en Alders-hvile under menneskelige Vilkaar betrygget paa en saadan Maade af Staten, at egen Arbejdsvillighed, egen Sparsommelighed og Slægtens Hjælpsomhed derigennem fremmes. Naar samtidig med dette Lovforslag det Lovforslag, som nu Minister Stauning vil have den Ære at fremsætte for den høje Rigsdag om Invalidrenten, gennemføres, er vi kommet bort fra det Blindspor, hvori vi i nogle Aar har været ledede ind, saa at en Standsning af denne store sociale Sag blev Resultatet. Da vil vi ikke mere arbejde paa at opføre den Fantasibygning, som Folkeforsikringstanken rummede, det Statssocialismens forgyldte Papirpalads, som Statsforsikringens Tvangsinstitution var. Men vi vil til Gengæld have tilvejebragt en Ordning, som et socialt Demokrati maa ønske, den, hvorved den samfundsmæssige Samhørighed, som er Udtryk for alt det, som her i Landet bygger paa Tanken om andelsmæssigt Fællesskab i Livets Kaar, Arbejde og Goder, fremmes. Da vil vi efter hver vor Evne bære Sten til et stort opbyggende Arbejde her i vort Land. Jeg haaber, det maa lykkes at fuldføre det i Fællesskab.

Minister Stauning: Det er som allerede nævnt af Indenrigsministeren to Lovforslag, jeg har den Ære at skulle fremsætte for det høje Folketing, to Lovforslag, der hænger sammen, og som begge beskæftiger sig med det store sociale Problem, som Forsikring eller Forsørgelse eller Omsorg for kronisk syge og Arbejdsinvalid er maa siges at udgøre. Vi har valgt

at bygge den Forsorg, der her er Tale om, paa den bestaaende Sygekasseinstitution og derfor at foreslaa Ændringer i Sygekasseloven tilsigtede at løse den Del af Opgaven, som naturligt maatte siges at ligge for Sygekasserne, nemlig Omsorgen for kronisk syge, der endnu ikke helt har mistet deres Arbejdsevne, og endvidere at skabe Tilknytning mellem Sygekasseinstitutionen og den Invaliditetsforsikring, som skal varetages dels af en Invaliditetsret og dels af Ministeriet. Formaalet med Ændringerne i Sygekasseloven er at skabe Adgang til Sikring af Livets Ophold udenfor Fattigvæsenet for Personer, der er angrebne af kroniske Sygdomme, dernæst at tilvejebringe et Grundlag for Invaliditetsrenteforslaget og endelig samtidig at sætte Sygekasserne i Stand til at virke i deres øvrige Virksomhed under de nu stærkt ændrede økonomiske Vilkaar. Ændringerne er altsaa af en lignende Karakter som de, jeg i Gaar havde den Ære at fremsætte til Loven vedrørende Arbejdsløshedskasserne og vedrørende Ulykkesforsikringen, idet Ændringerne gaar ud paa at give Adgang til højere Forsikring, end der hidtil har været for Sygekassernes Medlemmer.

Løsningen af den første af de her nævnte Opgaver, nemlig Forsikringen for de kronisk syge, søges tilvejebragt paa den Maade, at man aabner Sygekasserne for alle uden Hensyn til Helbredstilstand, medens man hidtil har stillet Sygekasserne frit overfor, om de vilde optage Folk med kroniske Sygdomme, og det, forsaavidt Sygekasserne optog saadanne Personer, da blev med det Forbehold, at der ikke ydedes Understøttelse og Sygebehandling for den kroniske Sygdom, hvoraf de vedkommende var lidende ved Optagelsen. Ved de Ændringer, her foreslaas, vil man nu aabne Adgang for alle uden Hensyn til Helbredstilstanden, saaledes at de, der maatte være lidende af en kronisk Sygdom eller Legemssvaghed, angiver dette ved Optagelsen, og Sygekasserne da ikke i Forhold til Medlemmerne, men i Forhold til Staten har et Forbehold for disse Medlemmers Vedkommende, der berettiger Sygekasserne til en større Refusion for Ydelse til Personer, der har de omhandlede Sygdomme eller Legemssvagheder.

Disse Personer holdes saaledes paa en vis Maade udenfor den Forsikring, som Sygekasserne i Almindelighed hviler paa, og dette maa jo anses for nødvendigt. Alle Betragtninger over dette Forhold har ført til, at man ikke vil være i Stand til for-